

Arrest

nr. 266 143 van 23 december 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS, loco advocaat A. LOOBUYCK, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 6 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 2 februari 2021 en op 30 maart 2021. Ook zijn zus dient op 6 maart 2020 een beschermingsverzoek in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 15 juli 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bezit de El Salvadoraanse nationaliteit. U bent geboren en getogen in San Salvador in El Salvador. U woonde met uw zus en uw ouders, alsook uw neef, in de wijk San Esteban in San Salvador tot aan uw vertrek.

Op 28 februari 2020 kwam u 's ochtends van de universiteit toen u met uw zus, die van de markt kwam, had afgesproken om de bus terug naar huis te nemen. Er stapte een andere man op de bus die voor jullie ging zitten. Toen de bus voorbij La Plaza El Trovador reed, begon de man met uw zus te praten alsof hij haar kende. Hij vroeg of ze de popusas van Santiago kende en vroeg aan u of u van de universiteit kwam, waarop u bevestigend antwoordde. Toen liet hij zien dat hij een tatoeage had van de bende MS 13. Ook deed hij een teken om zichzelf te identificeren als bendelid. Hierop zei hij dat hij geld nodig had voor de benzine. Hij zei ook dat hij wist waar jullie woonden en wat het uur en de route van jullie was. U zei dat u niets had en u altijd juist genoeg had om de bus te nemen. Uw zus had ook niets bij aangezien ze net inkopen had gedaan. Hierop zei het bendelid dat jullie hem geld moesten geven. Hij toonde een wapen in zijn broek en zei dat er een wagen voor de bus reed en indien jullie geen geld gaven hij jullie zou doen uitstappen aan de halte van Agua Alpina en jullie zouden moeten meegaan met deze wagen. U zei opnieuw dat jullie geen geld bijhadden, maar dat jullie de gsm's zouden afgeven die jullie bijhadden. Hij nam de gsm's en zei dat jullie niets mochten zeggen tegen de politie, waarna hij uitstapte aan de halte Agua Alpina. Toen u thuiskwam, ging u meteen klacht indienen bij de politie van uw wijk, maar daar wilden ze de klacht niet opnemen. U ging dan in de namiddag met uw zus naar de delegatie van El Parc Infantil. Uw zus wilde eerst niet mee, maar u zei dat jullie dit moesten doen zodat er bewijs was indien jullie iets zou overkomen, waarna er een verklaring van uw zus werd afgenomen in het politiebureau. Rond 6 uur 's avonds werd er gebeld op jullie huistelefoon. U nam de telefoon op en de man aan de telefoon zei dat jullie wilden sterven en hij gezegd had dat u de politie niet op de hoogte mochten brengen. Hierop zei hij dat hij jullie ging vermoorden. Jullie begonnen hierna meteen naar mogelijkheden te zoeken om het land te verlaten en besloten op 29 februari dat jullie naar België zouden gaan. Na jullie vertrek werd er nog zo'n 4 keer op de vaste lijn gebeld waarbij uw moeder telkens opnam en haar werd gevraagd waar u en uw zus waren.

Op 1 maart 2020 bent u, samen met uw zus, C.E.L.M.(...) (O.V. xxx) en haar zoon, L.A.P.L.(...), met het vliegtuig, via Colombia en Spanje, naar België gereisd. U kwam aan in België op 3 maart 2020 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 6 maart 2020.

Ter staving van uw verzoek leggen u en uw zus volgende documenten neer: uw paspoort; het paspoort van uw zus en haar zoontje; de identiteitskaart van u en uw zus; uw studentenkaart; inschrijvingsdocumenten aan de universiteit; reisdocumenten; toestemming van de vader van uw zoon; een aangifte bij de politie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

U verklaart El Salvador te hebben verlaten omwille van uw problemen met een bendelid van de bende MS13 in februari 2020. Deze problematiek situeert zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer en heeft geen uitstaans met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Evenmin kan u de status van subsidiaire bescherming worden toegekend op basis van artikel 48/4, §2 b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U maakt niet aannemelijk dat u een reëel risico loopt op ernstige schade omwille van uw problemen met de bende MS13.

Ten eerste moet opgemerkt worden de confrontatie met een bendelid op de bus een eenmalig incident betreft en dat het niet meer was dan een diefstal met bedreiging waarbij de dader uiteindelijk genoeg nam met de gsm's van u en uw zus nadat jullie zeiden dat jullie geen geld bijhadden. Het bendelid vroeg namelijk geld om zijn benzine te betalen. Hoewel jullie beiden aangeven dat het bendelid zei dat indien jullie geen geld gaven hij jullie zou doen uitstappen en laten meegaan met een wagen nam het bendelid wel meteen genoeg met jullie gsm's en zei hij enkel nog dat jullie niet naar de politie mochten gaan (CGVS1 2021479, p. 9; CGVS 2021477, p. 10). Hieruit blijkt dan ook dat er louter een financieel motief speelde. Uit jullie verklaringen blijkt nergens dat het bendelid andere bedoelingen had. Hoewel hij zei dat hij wist waar jullie woonden en de route kende die jullie namen met de bus, alsook jullie familie kende, blijkt dit echter niet uit jullie verklaringen. Immers, gevraagd of hij expliciet jullie namen of jullie adres gaf, antwoordt uw zus ontkennend. Gevraagd of hij het uur gaf dat jullie buitenkwamen, antwoordt uw zus eveneens ontkennend (CGVS 2021477, p. 13). Ook u geeft aan dat het bendelid nooit de plaatsen heeft genoemd waar jullie zich bevonden, noch expliciet familie vernoemd heeft, maar hij louter zei dat hij hier vanaf wist (CGVS2 2021479, p. 9). Daarnaast geven jullie beiden aan dat jullie de auto waar het bendelid over sprak niet hebben gezien. Ook zegt uw zus dat ze de man niet heeft zien instappen in een auto omdat de bus onmiddellijk doorreed (CGVS2 2021479, p. 8; CGVS2021477, p. 14). Dit doen dan ook afbreuk aan de ernst van de bedreiging om jullie te doen uitstappen en mee te nemen met de auto die voor de bus reed. Bijkomend moet ook opgemerkt worden dat jullie aangeven de man niet te kennen en nooit eerder gezien te hebben (CGVS2 2021479, p. 9; CGVS 2021477, p. 14 en 15). Hieruit blijkt dan ook niet dat het eenmalig incident op de bus ernstig genoeg is om er een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade uit af te leiden. Daarnaast kan er ook geen geloof worden gehecht aan de telefonische bedreiging die u diezelfde dag nog kreeg, noch aan de telefonische bedreigingen die jullie ouders ontvingen nadat jullie El Salvador verlaten hadden.

Zo kan u zeer weinig info geven over de telefonische bedreiging op 28 februari 2020. Gevraagd wat de persoon precies zei, zegt u enkel dat hij u vroeg of jullie wilden doodgaan, hij jullie had gezegd niets tegen de politie te zeggen en hij jullie zou vermoorden. Gevraagd of dat het was, antwoordt u bevestigend. Gevraagd of u iets heeft gezegd, antwoordt u ontkennend en zegt u dat u ophing omdat hij uitgesproken was en omdat u heel bang was en niet verder wilde luisteren naar wat hij wilde zeggen (CGVS2 2021479, p. 11). Aan de ene kant doet het feit dat u zo kort blijft over de inhoud van het telefoongesprek afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Daarnaast is het ook weinig geloofwaardig dat u zelf zou ophangen omdat u niet wilde luisteren en u bang was. Immers, zoals u zelf aangaf zou het bendelid diezelfde dag op de bus gezegd hebben dat hij wist wie uw familie was en waar jullie woonden. Dat u dan zomaar zou ophangen zonder iets te zeggen, is dan ook weinig geloofwaardig aangezien dit u nog verder in de problemen zou kunnen brengen. Bijkomend geeft u ook aan de stem niet herkend te hebben, noch te weten of het dezelfde man was van op de bus (CGVS2, p. 2021479, p. 11), wat opnieuw de wenkbrouwen doet fronsen. Aangezien de man aan de telefoon in de ik-vorm sprak en u het bendelid diezelfde ochtend nog had gesproken, is het dan ook weinig aannemelijk dat u zijn stem enkele uren later niet zou herkennen en geen zekerheid zou kunnen bieden over of u de man aan de telefoon herkende.

Ten slotte wordt er ook geen geloof gehecht aan de telefoontjes die uw ouders kregen na jullie vertrek. Zo antwoordt u, op de vraag wanneer uw ouders deze telefoontjes kregen, dat u niet zo vaak met uw ouders spreekt en u niet precies weet op welke data ze gebeld werden. U geeft enkel aan dat er vier telefoontjes waren waarbij er telkens naar jullie gevraagd werd. Gevraagd of u weet wanneer ze de laatste keer gebeld hebben, zegt u dat u zich dat niet kan herinneren en u alleen weet dat het in de periode was dat u reeds uit het land vertrokken was. Gevraagd hoe het komt dat u dit niet weet, zegt u dat u alleen met uw moeder spreekt via telefoontjes en u alleen weet dat ze u gebeld heeft en u vertelde over deze telefoontjes. Ook geeft u aan dat u na uw vertrek een tijdje geen contact meer heeft gehad en dat ze, toen ze u uiteindelijk vertelde over de telefoontjes, zich ook de data niet meer kon herinneren (CGVS2 2021479, p. 12). Ook uw zus geeft aan dat ze zich geen data kan herinneren van de telefoontjes die uw moeder kreeg (CGVS 2021477, p. 17). Bijkomend blijft u telkens zeer kort over de inhoud van deze telefoontjes, wat opnieuw doet twifelen aan jullie geloofwaardigheid omtrent hieromtrent. Zo antwoordt u ontkennend op de vraag of uw moeder u vertelde of er nog iets anders werd gezegd buiten het feit dat ze een probleem met jullie hadden, maar niet met jullie ouders en ze jullie hierbij ratten noemden (CGVS2 2021479, p. 13). Ook uw zus geeft niet meer aan dan dat ze zeiden dat

ze geen probleem met jullie ouders hadden, maar ze wilden weten waar hun kinderen waren (CGVS 2012477, p. 17).

Ook geeft uw zus nog aan dat uw ouders bij de laatste oproep beslisten om te verhuizen en ze zo'n maand na jullie vertrek niet meer op dezelfde plek woonden (CGVS 2012477, p. 17). U geeft ook aan in uw tweede persoonlijk onderhoud dat uw ouders inderdaad telefoontjes kregen en hierna verhuisden (CGVS2 2012479, p. 4). Echter, even later geeft u aan dat uw ouders in april verhuisd zijn omwille van de moeilijke situatie binnen de colonia. U zegt dat één van jullie burens 15,000 dollar afpersingsgeld moest betalen en uw ouders bang werden doordat er meer bendeleden aanwezig waren in jullie colonia (CGVS2 2012479, p. 12 en 13). Uw zus vertelde eveneens over het probleem waarbij vrienden van jullie ouders 15,000 dollar moesten betalen, maar ze geeft niet aan dat dit tot de verhuis leidde (CGVS 2012477, p. 6). Dat jullie verklaringen over de reden van verhuis van uw ouders, zo'n maand na jullie vertrek uit El Salvador, niet coherent zijn, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen na jullie vertrek. Het is bijkomend ook zeer opmerkelijk dat u uw verklaring over de reden van verhuis van uw ouders aanpast. Ook antwoordt u ontkennend op de vraag of uw ouders ooit benaderd zijn geweest door de bendeleden (CGVS2 2012479, p. 13). Dat jullie ouders wel tot vier keer gebeld zouden zijn, maar de bendeleden hen nooit benaderden tot aan hun verhuis ondergraaft dan ook verder jullie verklaringen dat de bendeleden jullie zouden zoeken.

De neergelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande beslissing. Zo bewijzen jullie paspoorten en identiteitskaarten louter jullie identiteit, die hier niet betwist wordt. Uw studentenkaart en de inschrijvingsdocumenten aan de universiteit bewijzen enkel dat u aan de universiteit studeerde. De reisdocumenten, alsook de toestemming van de vader van Elias Jose, kunnen evenmin bovenstaande tegenstrijdigheden verklaren of de beslissing in een ander licht zetten. Ook de aangifte bij de politie kan bovenstaande beslissing niet wijzigen aangezien het incident waarvoor de aangifte werd ingediend niet betwist wordt.

Evenmin kunnen jullie gemaakte opmerkingen aan de notities van het persoonlijke onderhoud iets wijzigen aan de beslissing. Zo kunnen de verbeteringen die u maakt van de schrijfwijze van enkele namen niets veranderen aan de beslissing. De 'verduidelijkingen, loutere post factum verklaringen, wijzigen bovenstaande beoordeling evenmin. Van de opmerkingen van uw zus kan hetzelfde gezegd worden.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchteling-rechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvador.retouraupaysapresunepisodemigratoire20201217.pdf>), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi focus salvador. situation securitaire 20201012.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi%20focus%20salvador.%20situation%20securitaire%20201012.pdf)) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift en stukken

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

In het kader van de subsidiaire bescherming wijst verzoeker tevens op de (humanitaire) situatie in El Salvador. Hij geeft in dit verband aan dat het rapport van de verwerende partij verouderd is en achterhaald. Verder citeert hij landeninformatie van november 2019 van The Guardian en Foreign Policy. Verzoeker werpt nog op dat rekening moet worden gehouden met de gevolgen van de COVID-19-pandemie, onder meer op socio-economisch vlak. Hij vreest dat hij geen werk zal hebben en hij niet de noodzakelijke medische zorgen zal kunnen krijgen indien hij besmet raakt met deze ziekte.

Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift volgend stuk toe:

- UK Home Office “Country Policy and Information Note: El Salvador: Fear of gangs” van januari 2021.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 30 november 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus “El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire” van 13 juli 2021;
- COI Focus “El Salvador: Veiligheidssituatie” van 12 oktober 2020.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart dat hij El Salvador verlaten heeft omwille van problemen met een lid van de bende Mara Salvatrucha (hierna: MS-13). Op 28 februari 2020 zou hij 's ochtends op de bus zijn bedreigd door het bendelid dat geld nodig had voor benzine. Omdat hij noch zijn zus geld bij zich hadden, zouden ze hun gsm's hebben afgegeven. Het bendelid zou hiermee genoeg hebben genomen en van de bus zijn afgestapt. Verzoeker diende na zijn thuiskomst onmiddellijk klacht in bij de politie. Rond 6 uur 's avonds zouden hij en zijn zus op de thuis telefoon doodsb bedreigingen hebben gekregen. De dag erop besloten verzoeker en zijn zus te vluchten naar België. Na hun vertrek zou er nog zo'n vier keer zijn gebeld naar de vaste lijn waarbij hun moeder telkens opnam en haar werd gevraagd waar haar kinderen waren.

5.2. Vooreerst herinnert de Raad eraan dat op basis van alle objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering (zie bv. COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020); UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador, maart 2016).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenactivisten, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Ook jonge vrouwen, meisjes en kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-22).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*; *“Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.”*; *“Depending on the particular circumstances of the case (...)”*, p. 28-29 e.v.).

Het risico voor een verzoeker om slachtoffer te worden van bendegegeweld moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten zijn specifieke en individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoeker evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

5.3. Verzoeker legt in het kader van zijn beschermingsverzoek verschillende documenten neer die betrekking hebben op zijn persoonsgegevens, met name zijn paspoort en identiteitskaart (AD CGVS, map met documenten), die hier niet ter discussie staan. Hetzelfde geldt voor verzoekers studentenkaart en de inschrijvingsdocumenten aan de universiteit die enkel zijn studies bevestigen.

De aangifte bij de politie bevestigt dat verzoeker en zijn zus werden bestolen op de bus onder bedreiging van een bendelid van de MS-13. Hierna zal blijken dat dit eenmalig incident niet wordt betwist, maar niet ernstig genoeg is om er een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade uit af te leiden. De daaropvolgende voorgehouden telefonische bedreigingen blijken hieruit niet.

Hoewel verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Aldus moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

5.4. De commissaris-generaal en de Raad betwisten noch ontkennen dat delen van El Salvador worden geteisterd door een hoge graad van crimineel geweld, en dat de stad San Salvador, waar verzoeker verbleef, criminaliteit kent en gevaarlijk kan zijn. Verzoeker maakt inderdaad melding van een incident waarbij hij en zijn zus op de bus onder bedreiging werden bestolen, zoals ook blijkt uit de neergelegde politieaangifte, en die de aanwezigheid van bendeleden bevestigt, maar dit is op zich niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in hunnen hoofde aannemelijk te maken nu hij op geen enkel moment op geloofwaardige wijze aantoonde dat hij en zijn zus hierdoor verdere ernstige problemen ondervonden.

Vooreerst kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij stelt dat het incident op de bus in februari 2020, een eenmalige, niet zwaarwichtige gebeurtenis betreft. Hoewel verwerpelijk en laakbaar, nam het bendelid uiteindelijk genoegen met de gsm's van verzoeker en zijn zus nadat zij zeiden dat zij geen geld bijhadden. Uit hun verklaringen blijkt verder niet dat zij werden geïnterviewd noch dat het bendelid andere bedoelingen had dan hen, eenmalig, geld te vragen voor benzine.

Hoewel het bendelid zei dat hij wist waar verzoeker en zijn zus woonden en de route kende die zij namen met de bus, alsook hun familie kende, kan zulks niet blijken uit hun verklaringen, laat staan hiervan overtuigen. De commissaris-generaal bemerkt terdege: *“Immers, gevraagd of hij expliciet jullie namen of jullie adres gaf, antwoordt uw zus ontkennend. Gevraagd of hij het uur gaf dat jullie buitenkwamen, antwoordt uw zus eveneens ontkennend (CGVS 2012477, p. 13). Ook u geeft aan dat het bendelid nooit de plaatsen heeft genoemd waar jullie zich bevonden, noch expliciet familie vernoemd heeft, maar hij louter zei dat hij hier vanaf wist (CGVS2 2012479, p. 9). Daarnaast geven jullie beiden aan dat jullie de auto waar het bendelid over sprak niet hebben gezien. Ook zegt uw zus dat ze de man niet heeft zien instappen in een auto omdat de bus onmiddellijk doorreed (CGVS2 2012479, p. 8; CGVS2012477, p. 14). Dit doen dan ook afbreuk aan de ernst van de bedreiging om jullie te doen uitstappen en mee te nemen met de auto die voor de bus reed. Bijkomend moet ook opgemerkt worden dat jullie aangeven de man niet te kennen en nooit eerder gezien te hebben (CGVS2 2012479, p. 9; CGVS 2012477, p. 14 en 15).”*

Deze gebeurtenis moet dan ook worden aanzien als een losstaand incident en toont enkel aan dat een groot deel van het openbaar leven in El Salvador door de bendes wordt gecontroleerd, iets wat noch door de commissaris-generaal noch door de Raad wordt betwist.

Gezien hierna zal blijken dat de beweerde gevolgen naar aanleiding van dit incident en de neergelegde klacht, met name de telefonische bedreigingen, ongeloofwaardig zijn, wijst de Raad erop dat het in dit afzonderlijk geval gaat om een louter gemeenrechtelijk feit dat kadert in de algemene veiligheidssituatie die El Salvador kenmerkt en dat betreurenswaardig is maar op zich niet voldoende ernstig is om een nood aan internationale bescherming vast te stellen.

5.5. Zoals gezegd, kan geen geloof worden gehecht aan de telefonische bedreiging die verzoeker diezelfde dag nog zou hebben gekregen noch aan de dreigtelefoontjes die zijn ouders zouden hebben ontvangen nadat hij en zijn zus El Salvador hadden verlaten.

Zo kan verzoeker zeer weinig info geven over de telefonische bedreiging op 28 februari 2020. De bestreden beslissing duidt hierover op correcte wijze: *“Gevraagd wat de persoon precies zei, zegt u enkel dat hij u vroeg of jullie wilden doodgaan, hij jullie had gezegd niets tegen de politie te zeggen en hij jullie zou vermoorden. Gevraagd of dat het was, antwoordt u bevestigend. Gevraagd of u iets heeft gezegd, antwoordt u ontkennend en zegt u dat u ophing omdat hij uitgesproken was en omdat u heel bang was en niet verder wilde luisteren naar wat hij wilde zeggen (CGVS2 2012479, p. 11).”* Door louter aan te geven dat hij alles heeft verteld wat er aan de telefoon werd gezegd, werpt hij geen ander licht op de zaak. Het feit dat verzoeker zo kort blijft over de inhoud van het telefoongesprek, doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Verder is het ook weinig aannemelijk dat verzoeker zelf zou ophangen omdat hij niet wilde luisteren en hij bang was. Immers, zoals verzoeker zelf aangaf, zou het bendelid diezelfde dag op de bus hebben gezegd dat hij wist wie zijn familie was en waar zij woonden. Dat verzoeker dan zomaar uit paniek zou ophangen zonder iets te zeggen en verder te horen wat het bendelid te zeggen had, is dan ook weinig geloofwaardig aangezien dit hem nog verder in de problemen zou kunnen brengen.

Ook over de telefoontjes die zijn ouders kregen na hun vertrek, kan verzoeker weinig vertellen. Hij geeft enkel aan dat er vier telefoontjes waren waarbij er telkens naar hem en zijn zus werd gevraagd, maar weet niet precies op welke data ze werden gebeld. De uitleg dat zijn ouders niet hebben opgeschreven of onthouden wanneer de dreigtelefoons exact waren en dat zij zich in een erg stresserende situatie bevonden waardoor zij niet op dergelijke details hebben gefocust, biedt hiertoe geen verschuiving. Aangezien de vermeende bedreigingen essentiële elementen van het vluchtrelaas betreffen, een vrij recent karakter hebben en betrekking hebben op feiten die de directe aanleiding vormden voor verzoekers vertrek uit El Salvador, mag redelijkerwijze worden verwacht dat zijn moeder hier meer aandacht aan zou hebben geschonken en dat zij haar zoon zo precies en juist mogelijk zou hebben ingelicht, te meer daar de moeder moet hebben geweten dat haar kinderen er alle belang bij hebben om over alle actuele informatie te beschikken in het kader van hun beschermingsverzoek. Van verzoeker kan op zijn beurt dan ook worden verwacht dat hij zich afdoende over deze telefonische bedreigingen zou hebben bevraagd bij zijn moeder en deze op eenduidige en doorleefde wijze zo precies mogelijk in de tijd kan situeren. In tegenstelling tot wat verzoeker en zijn zus beweren, vormt hun onvermogen om dit te doen wel degelijk reeds een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van hun relaas.

De commissaris-generaal oordeelt voorts terdege als volgt: *“Ook geeft uw zus nog aan dat uw ouders bij de laatste oproep beslisten om te verhuizen en ze zo’n maand na jullie vertrek niet meer op dezelfde plek woonden (CGVS 2012477, p. 17). U geeft ook aan in uw tweede persoonlijk onderhoud dat uw ouders inderdaad telefoontjes kregen en hierna verhuisden (CGVS2 2012479, p. 4). Echter, even later geeft u aan dat uw ouders in april verhuisd zijn omwille van de moeilijke situatie binnen de colonia. U zegt dat één van jullie burens 15,000 dollar afpersingsgeld moest betalen en uw ouders bang werden doordat er meer bendeleden aanwezig waren in jullie colonia (CGVS2 2012479, p. 12 en 13). Uw zus vertelde eveneens over het probleem waarbij vrienden van jullie ouders 15,000 dollar moesten betalen, maar ze geeft niet aan dat dit tot de verhuis leidde (CGVS 2012477, p. 6). Dat jullie verklaringen over de reden van verhuis van uw ouders, zo’n maand na jullie vertrek uit El Salvador, niet coherent zijn, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen na jullie vertrek. Het is bijkomend ook zeer opmerkelijk dat u uw verklaring over de reden van verhuis van uw ouders aanpast. Ook antwoordt u ontkennend op de vraag of uw ouders ooit benaderd zijn geweest door de bendeleden (CGVS2 2012479, p. 13). Dat jullie ouders wel tot vier keer gebeld zouden zijn, maar de bendeleden hen nooit benaderden tot aan hun verhuis ondergraaft dan ook verder jullie verklaringen dat de bendeleden jullie zouden zoeken.”*

Dit motief wordt echter door verzoeker in zijn verzoekschrift op geen enkele wijze betwist, laat staan ontkracht zodat dit zonder meer overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

5.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de voorgelegde documenten, met hun beperkte bewijswaarde en inhoud, niet worden aangevuld en geruggesteund door samenhangende, aannemelijke en geloofwaardige verklaringen.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in El Salvador, acht de Raad de bevindingen van de commissaris-generaal voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers kritiek op de andere motieven in de bestreden beslissing betreft overtuigende motieven die in deze zaak door de Raad niet worden weerhouden noch overgenomen als pertinente vaststellingen. Verzoekers kritiek hierop dient in deze zaak dan ook niet verder te worden besproken.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Nu zijn voorgehouden problemen met bendeleden onvoldoende ernstig dan wel ongeloofwaardig zijn bevonden, maakt hij niet aannemelijk dat hij en zijn zus vallen onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, laat staan dat zij om deze reden een gegronde vrees hebben of een reëel risico lopen. Een verder onderzoek in dit kader dringt zich dan ook niet langer op.

5.7. Verzoeker brengt geen andere specifieke en individuele elementen aan die een nood aan bescherming aannemelijk maken. Naast het vluchtrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden, maakt verzoeker geen gewag van andere elementen, omstandigheden of ervaringen waaruit een redelijke waarschijnlijkheid blijkt voor verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade door bendeleden.

5.8. Waar verzoeker de socio-economische situatie in El Salvador aankaart, wijst de Raad erop dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in El Salvador sprake zou zijn van een precare socio-economische en humanitaire situatie die in hoofdzaak uitgaat van of wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke situatie, die overigens nergens in het verzoekschrift wordt aangetoond, louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor (zie in deze zin HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

In casu blijkt verder niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïsoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïsoleerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar El Salvador op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Waar verzoeker verwijst naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in El Salvador en een vrees aanhaalt om te worden besmet met het coronavirus, volstaat het ook hier op te merken dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat verzoeker aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat hij in het geval van een terugkeer naar zijn land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van zijn bewering dat hij in El Salvador zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont verzoeker verder niet aan dat hij aldaar geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat hij om die reden zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem – in de hypothese dat hij besmet zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd.

In de mate dat verzoeker zich de vraag stelt of hij ten tijde van deze crisis in de mogelijkheid zal zijn om een job te vinden, benadrukt de Raad dat uit niets blijkt dat hij, gezien zijn persoonlijke omstandigheden, geen werk zou mogen uitoefenen in El Salvador. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van de betrokkene.

Samenvattend kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker, indien hij zou terugkeren naar El Salvador, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

5.9. Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven (zie COI focus 13 juli 2021, p. 17 e.v.).

Verskillende bronnen geven aan dat een verblijf in het buitenland op zich geen veiligheidsrisico inhoudt bij terugkeer maar dat een eventueel risico bij terugkeer eerder afhankelijk is van de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek uit El Salvador (COI Focus 13 juli 2021, p. 25).

Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds persoonlijk benedproblemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador, enerzijds, en de andere terugkeerders, anderzijds.

Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, waarnaar in de COI Focus van 13 juli 2021 wordt verwezen, handelt over de situatie van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten. In dit rapport wordt een duidelijk verband vastgesteld tussen het geweld bij terugkeer en de redenen van de oorspronkelijke vlucht uit El Salvador (p. 2). Het rapport bespreekt dan ook voornamelijk voorbeelden van personen die naar de Verenigde Staten waren gevlucht voor benedgeweld en die reeds voor hun vertrek persoonlijk werden geïsoleerd door de bendes.

Uit dit rapport blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer (HRW, p. 29 e.v; COI Focus 13 juli 2021, p. 18).

Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt duidelijk dat een vertrek uit El Salvador omwille van persoonlijke bendegerelateerde problemen een risicoverhogende en -verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel "*certain returnees from abroad*" problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel "*depending on the particular circumstances of their case*" (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn verzoekers problemen met de bendeleden van MS-13 onvoldoende zwaarwichtig dan wel niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat hij voor zijn vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de bendeleden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker El Salvador verliet omwille van bendegerelateerde problemen in zijn hoofd, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem een risico zou lopen om opnieuw te worden gevisieerd door bendeleden, laat staan dat zijn vertrek uit El Salvador om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Het feit dat hij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven of dat hij als terugkeerder meer zichtbaar zouden zijn omwille van uiterlijke kenmerken of omdat hij bepaalde gewoontes of een accent zou hebben overgenomen. Evenmin blijkt dat verzoeker zo lang in België heeft verbleven dat hij niet meer bekend zou zijn met ongeschreven regels.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen (RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoeker bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu zijn beweerde problemen met bendeleden niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van beweerde maar ongeloofwaardig bevonden (afpersings)problemen met bendeleden en/of het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven.

5.10. Wanneer zoals in casu het naar voor gebracht vluchtrelaas onvoldoende zwaarwichtig wordt bevonden dan wel ongeloofwaardig, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voor-

waarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat hij in El Salvador geen bescherming kan krijgen, is dan ook niet dienstig.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. Het geweld waar de bendes zich schuldig aan maken wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Naast dit crimineel geweld is er ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

In deze zin stelt UNHCR dan ook dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14). Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving daarom willekeurig is. Zoals gezegd, uit de beschikbare informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de

criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, gehandhaafd. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in verzoekers geval geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hem in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tweemaal werd gehoord op het CGVS. Tijdens deze gehoren kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES